Na základě těchto úvah bylo naříkané rozhodnutí jako nezákonné zrušiti.

## Č. 154.

**Zabírání bytů: * Místnost, které používá společník živnostenského podniku mimo závod ve svém bytě jako pracovny, nelze pokládati za místnost používanou ku provozování živnosti po rozumu § 3 vlád. nař. ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a nař.**

(Nález ze dne 5. července 1919 č. 3341.)

Věc: Bedřich Janowitz, továrník na Smíchově (adv. Dr. Oskar Tausig z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Praze (zast. min. tajemníkem Drem Emanuelem Machkem) o zabrání bytu.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím zabrány byly jako přespočetné dvě místnosti s předsíní z bytu stěžovatelova v I. patře domu č. p. 1102 na Smíchově v důvodů, že byt o 7 obytných místnostech obývají pouze 4 osoby.

O stížnosti na rozhodnutí to podané, uvážil nejvyšší správní soud toto:

V příčině jedné z obou zabraných místností stala se stížnost bezpředmětnou, poněvadž žalovaný úřad usnesením svým ze dne 21. května 1919 od zabrání jedné místnosti upustil.

Nesporno jest, že byt sestávající ze 7 pokojů s příslušenstvím obývá 5 osob a že jeden z pokojů používán jako pracovna majitele bytu. Názoru stížnosti, že místnost posléze uvedenou sluší vyloučiti z počtu místností obytných, nelze sdíleti.

Dle § 3 nařízení vlády ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. zák. a nař. nepokládají se za místnosti obytné místnosti používané majitelem bytu k provozování živnosti neb jiného povolání.

Ustanovení to má dle dosloVu svého na mysli místnosti, které bezprostředně slouží účelům živnosti majitelem bytu provozované nebo výkonu povolání. Stěžovatel jest dle vlastního udání společníkem firmy, která provozuje svůj podnik tovární v Poděbradech, část bytu stěžovatelova, užívaná jako pracovna nebo pisárna, neslouží tedy přímo k provozování podniku, který má své závodní místnosti jinde.

Místnost, o kterou jde, lze proto pokládati jen za soukromou pracovnu majitele bytu, nikoliv za obchodní neb tovární místnost firmy F. Janowitz neb za kancelář svazu olejen.

Místnost ta je tudíž obytnou místností ve smyslu § 3 cit. nař. o zabírání bytů.

Že by zabranou místnost nebylo lze samostatně obývati nebo tak upraviti, aby mohla býti samostatně obývána, stížnost nenamítá.

Výtka vadnosti řízení nebyla vůbec provedena, nejvyšší správní soud pak neshledal vad řízení, které by bránily meritornímu rozhodnutí o stížnosti. Poněvadž naříkané rozhodnutí, pokud se týká zabrání jedné místnosti, je ustanovením § 6. čís. 8 nař. vlády o zabírání bytů odůvodněno,

od zabrání druhé místnosti pak žalovaným úřadem bylo upuštěno, bylo stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

## Č. 155.

**Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy): Řízení předepsané v § 18 dávk. ř., zejména obligatorní odhad neplatí pro vyšetření výše nákladů na zvýšení hodnoty nemovitostí, které jest dle § 9 k nabývací ceně připočítati.**

(Nález ze dne 12. července 1919 č. 3419.)

Prejudikatura: nál. č. 75, 115 a 152 této Sbírky.

Věc: Antonín Líman, továrník ve Staré Boleslavi, proti Zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Stěžovatel prodal trhovou smlouvou ze dne 2. ledna 1918 část pozemku čís. kat. 429/19 s domem čís. pop. 422 ve Staré Boleslavi na ní vystaveným a byla mu z přírůstku hodnoty 1782 K 97 h vyměřena dávka penízem 142 K 64 h. Stížností domáhal se stěžovatel zrušení platebního rozkazu, dovozuje, že stavební náklad na dům na prodaném pozemku nově vystavěný, který sluší k nabývací ceně pozemku připočísti, udal částkou 5700 K, že však jej vyměřovací úřad uznal pouze částkou 4200 K, což po názoru stěžovatelovu nevyhovuje předpisu § 18 dávk. ř., který v případě, že se nedocílilo smírné dohody, žádá, aby hodnota stavebních nákladů vyšetřena byla soudním odhadem.

Na témže stanovisku stojí také stížnost k nejvyššímu správnímu soudu, která naříkanému rozhodnutí, jímž stížnost na platební rozkaz byla zamítnuta, vytýká nezákonnost. Vadu tu spatřuje stížnost v tom, že stavební náklad, který dle § 9 dávk. ř. k nabývací ceně pozemku připočísti sluší, jest pokládati za součást nabývací hodnoty a že proto po názoru stížnosti řízení v § 18 dávk. ř. předepsané vztahuje se také na stavební náklad.

Rozhoduje o této stížnosti, setrval nejvyšší správní soud na stanovisku zaujatém v rozhodnutích ze dne 8. dubna 1919 č. 1704 a ze dne 31. května 1919 čís. 2604, že totiž řízení předepsané v § 18 řádu o vybírání dávky z přírůstku hodnoty, zejména obligatorní odhad neplatí pro vyšetření výše nákladů na zvýšení hodnoty nemovitosti, kterou jest dle § 9 l. c. k nabývací ceně připočítati. K vývodům stížnosti podotýká se ještě, že hodnotou nabývací nerozumí zákon též investiční náklady, neboť v § 18 staví vedle sebe hodnotu nabývací a položky včítatelné a pouze pro vyšetření hodnoty nabývací, nikoliv též pro hodnotu nákladu učiněného na zvýšení této hodnoty platí řízení v tomto paragrafu předepsané. Také odst. 1. § 9 dávk. ř. nemluví o »hodnotě« učiněných nákladů, nýbrž o »výlohách« na ně, jmenovitě též o výlohách na novostavby a učiněné výlohy, skládající se z určitých peněžitých sum, jež nemohou býti zjištěny odhadem. Odporovalo by také zákonu, který dovoluje k ceně nabývací přičítati učiněné náklady, aby místo ceny těchto nákladů nastoupiti mohla